

sluttede Forlig først blive eksigible, naar den Tid er forløben eller paa den Dag, hvor den Forligskommission, som de egentlig hørte under, holder Møde. Dette vil efter min Mening foraaflage meget store praktiske Vanskeligheder. Der eksisterer mig bekendt — det er muligt, at de eksistere, men jeg ved det i alt Fald ikke — ikke nogen officiel Fortegnelse over, til hvad Tid de forskellige Forligskommissioner rundt om i Landet holde Møde. Jeg ved ikke, hvor man skal søge Oplysninger derom, og jeg ved navnlig ikke, hvor man skal kunne finde saa paalidelige Oplysninger derom, at man lige over for Fogden kan bruge dem og dokumentere det. Det kan være, at denne Fortegnelse findes, men jeg kender den i alt Fald ikke. Vil man altsaa gøre noget i den Retning, som § 1 tilsigter, saa forekommer det mig, at man maatte sætte en Frist af 2—3—4 Dage, eller hvilken man vil, for Ikrafttrædelsen af saadanne Forlig, der ere sluttede paa den ekstraordinære Møde, som Paragraffen omtaler. Man kunde da sætte denne Frist saaledes, at det dermed var sikkert og givet, at den Forligskommission, som Sagen maatte antages nærmest at henhøre under, saa i Virkeligheden havde haft et Møde eller skulde have haft Møde, hvis der havde været Sager. Saa vidt jeg ved, holdes saadanne Møder i det mindste hver ottende Dag, naar der er Sager, ganske vist paa forskellige Dage, omkring i Landet, saa at der almindelig ikke er mere end højst otte Dage mellem de ordinære Mødetider for Forligskommissionen. Det vil altsaa være let for saadanne Forlig, der sluttes for ekstraordinære Kommissioner, at fæstlægge en Frist for deres Ikrafttræden, som man kunde rette sig efter og ogsaa kunde sætte saaledes, at man havde naaet det Tidemaal, som § 1 tilsigter at naa. Men jeg nærer som sagt i det hele Tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt at komme til saadanne Bestemmelser, hvorvidt der i Virkeligheden har vist sig praktiske Ulemper i det mindste af nogen Betydning i de Forhold, som § 1 behandler. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg slutter med at sige, at dersom Forhandlingspolitikken ikke skal fortsættes ganske i samme Spor som i forrige Samling, saaledes at det væsentlig differeres andet Steds fra, hvad der skal være Lov her i Landet, og skal vedtages af dette Ting, og dersom det virkelig skulde blive Tilfældet, hvad jeg nok tror, at dette Lovforslag skulde komme ind under det Udpluk, der under saadanne Omstændigheder gøres og differeres os, tror jeg, at der kan komme noget godt for Landet ud af dette Lovforslag, i alt Fald

med mindre Endringer, saaledes som jeg til Dels har tilladt mig at antyde.

Clausen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem, som nu talte, rigtig fortsatte Forhandlingerne i det Spor, hvor han slap i Fjor. De Forhandlinger, der førtes fra den Side, have paa mig beständig gjort det Indtryk, at man vilde være ubehagelig overfor dem, der førte Forhandlingspolitikken fra en anden Side. Jeg skal ikke nægte, at den Indledning, hvormed det ærede Medlem begyndte sit Foredrag, og den Slutning, hvormed han endte det, gjorde et saadant Indtryk af Ubehagelighed, dels overfor den ærede Formands Sammenfætning af Dagsordenen, dels overfor den Stilling, vi andre indtage lige overfor den Forhandlingspolitik, der er ført. Det var for mig i Mar, som om jeg hørte det ærede Medlem og hans Meningsfæller i Fjor. Jeg skal nu ikke fortsætte i dette Spor, men jeg skal straks gaa over til at sige de Betæneligheder, jeg har ved Lovforslaget. Jeg kan langt fra ikke være enig med det ærede Medlem; hans Standpunkt i denne Sag forekommer mig nærmest at være et Prokuratorstandpunkt, medens mit Standpunkt maa blive et Røgmandsstandpunkt, efterform Forligskommissionen er en fuldstændig Røgmandsinstitution. Den er netop bleven til i sin Tid for at holde Sagførerne ude af de Forhandlinger, der føres for Forligskommissionerne og for at muliggøre Forlig. Sagen var jo netop den, at man under vore Forhandlinger her i Salen i Flertallet har hævdet, at det var ønskeligt, at Forligsinstitutionen og Forligsmæglingen maatte fortsættes Sagsførerne foruden, og det foreliggende Lovforslag indrømmer for saa vidt dette, som det ikke er i Forligskommissionerne paa Landet, at Sagførerne faa Lov til at møde, men alene i Forligskommissionen i København. Jeg kan nu i Virkeligheden ikke se, at det skulde være til større Nytte at faa Sagførerne til at møde for Forligskommissionen i København end i Provinserne, og jeg tror heller ikke, der er andre, der ønske det, end Prokuratorerne selv. Den Gang denne Sag tidligere var til Forhandling her i Tinget, erindrer jeg, at et æret Medlem netop fremhævede dette, at naar der er Grund til at klage over eller finde Mangler ved Forligsmæglingen i København, maa det nærmest ses saaledes, at Forligskommissionen her har altfor meget at gøre. Jeg tror, at det var det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds (A. Sørensen), der sagde, at han vilde finde det bedre stemmende med Københavns Lær, at der opret-